

have sparet os disse 30 Forhandlinger: — at erkjende, at hvad der ikke i Rensgjerningen kan være Fælles, hvad der ikke efter Definitionen paa Fællesskab mellem Landsdelene kan kaldes Fælles, er Særligt, men naar det er Særligt, saa er det derved vor Ret at behandle det. Vi have en fuldkommen ubegrændset Ret til at undersøge dette Spørgsmaal, det kan ingen formene os, men dersom man vil formene os det, saa er det mig ligemeget, thi saa seer jeg dertil et yderligere Devis for, at man ikke lader os constitutionelt frit behandle den Sag, der foreligger.

Her er kommen en anden Sag paa Bane; man har meent, at man her i dette Thing ikke skulde have Ret til at see, om der er brugt en ulovlig Fremgangsmaade ved Valgene til det andet Thing. Dette er ikke rigtigt; vi have ganske vist ingen Ret til at see bagved, hvad der har bevæget det andet Thing til at anerkjende Valgene; men vi have Ret til at spørge, om man er gaaet urigtigt tilværks ved Valgene, og med Hensyn dertil siger jeg, at ved Thifled-Valget har Ministeren overskredet det kongelige Mandat ved Udskrivning af Valg, og han har forfomt at lade Rigsdagen dette vide og advare Landsthinget i saa Henseende; thi, hvis dette var steet, vilde Landsthinget have udskudt dette Valg til nærmere Undersøgelse. Vi ere Allesammen altfor forsigtige i denne Henseende, til at vi uden Videre skulde anerkjende et Valg, hvor der er saa stor Tvivl tilstede om Lovligheden som i dette Tilfælde, eftersom det paa det Skarpeste strider mod en bestemt Paragraph i Grundloven og mod den hele Tilstand her i Landet, dersom der skal være en Regering, at en Minister tillader sig paa egen Haand at gjøre det, som kun den kongelige Anordning kunde gjøre, og ikke en gang den.

Formanden: Jeg skulde i Forbindelse med de Dninger, jeg fremførte, da Spørgsmaalet blev bragt paa Bane af en anden æret Rigsdagsmand, dog henstille, om man ikke vil afholde sig fra at forfølge Discussionen om dette Punkt under denne Sags videre Behandling. Det er, som jeg før sagde, ethvert Thing,

der har at afgjøre Spørgsmaalet om Gylbigheden af dets Medlemmers Valg, men da Folkethinget har den anlagende Myndighed, saa erkjender jeg naturligviis fuldkomment dets Berettigelse til ogsaa, men paa behørig Maade og i behørig Form, at bringe saadanne Spørgsmaal frem. Ved Siden deraf haaber jeg imidlertid ogsaa, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at det Hensyn, som de forskjellige Afdelinger af Rigsdagen skulde hinanden, for at Samarbejdet til Fædrelandets Vel kan være muligt mellem dem, tilfører, at man ikke uden særlig Nødvendighed og paa en passende Maade bringer saadanne Spørgsmaal frem og under Discussion.

Sikkerhed: Jeg erkjender, og jeg haaber, at Enhver vil vide det, at man skal være meget forsigtig i Behandlingen af den Art Sager mellem de to Afdelinger, og jeg troer, at jeg i denne Sag har behandlet Landsthinget med fuld Anerkjendelse af dets Ret. Det, jeg har paataalt her, er kun den almindelige Ret, og jeg veed meget godt den Vel, jeg har at betrede, hvis den ærede Indenrigsminister ikke skulde give den Oplysning, der er attraaet, nemlig, at indbringe en Klage over Indenrigsministeren som kongelige Anordningers modvillige Overtreder.

Jeg skal nu forlade den Side af Sagen, som jeg har omhandlet, og som jeg ikke har grebet for min Skyld, men for at værne om Thingets Ret til at behandle denne Sag i dens hele Omfang, ogsaa fra Lovlighedens Side. Jeg skal holde mig til et mindre, skøndt ikke mindre betydeligt Punkt, for at vise, hvad det er for Noget, man vil gjøre til Grundlov her i Landet, og som man til Trods for disse tredive Behandlinger har ladet glide hen i den skjæbnesløse og jammerlige Form, hvori det nu bestander sig.

Formanden: Maaftoe jeg maa bringe det ærede Medlem i Erindring, at Sagen to Gange er vedtagen af Rigsdagen, altsaa ogsaa af Rigsdagens Folkething, og det forekommer mig derfor ikke rigtigt at bruge et saa stærkt karakteriserende Udtryk som det, det ærede Medlem brugte.